

Klebetná jašterica

Jašterica sa nahnevala na slimáka. Pohrdal ňou, lebo rada klebetila a pravdu prekrúcala. Že tak iným ubližovala, to ju ani za máčny mak nezaujímalo. Preto rozhlásila, že sa pošmykla na slimačom slize, a udrela si nôžku. Keď to slimák počul, len zamával tykadlom a ďalej šiel svojou cestou. Jašterica si sadla na skalu pri rybníku a netrpezlivo čakala, kedy pôjde okolo niekto, s kým by sa dala do reči. Z vody sa vystrčila korytnačka.

„Opaľuješ sa, jašterička?“ spýtala sa jej.

„Len si tak voľkám,“ usmiala sa jašterica a hneď dodala: „Vieš, čo sa stalo? Slimák, ten namyslený slizký tvor, prišiel o domček.“

„Ale čo?“ začudovala sa korytnačka. „Ja viem len toľko, že slimák bol na pytačkách, cestou narazil na kameň a prevrátil sa. Našťastie sa mu nič nestalo.“

„To som teda nevedela,“ začudovala sa jašterica.

„Neviem, či je to pravda, tak radšej o tom nikomu nehovor,“ požiadala ju korytnačka a už aj olutovala, že sa s klebetnicou vôbec rozprávala.

„Nič sa ty neboj, nikomu to nepoviem,“ slúbila jašterica. „Ja viem držať jazyk za zubami. V živote som nič, o čom som nevedela, neprezradila!“

Len čo korytnačka zmizla pod hladinou, jašterica nemeškala. Chodila okolo rybníka a roznášala klebety: „Počuli ste to? Slimák niekoho zrazil na ceste. Letel ako blázon! Rozmlátil si domček a teraz býva v ulite pani slimákovvej. A ju, chudinku, z nej vyhodil!“

Rybičky na reči klebetnej jašterice nepovedali nič, lebo rozprávať nevedia. Lúčne koníky opreteky odskákali na lúku, lienky si zapchávali uši a chrobáčky radšej pozaliezali do dier. Nešlo im do hlavy, že by dobrácky slimák čosi také urobil. Jašterica za nimi kričala: „Nepovedzte nikomu, že to máte odo mňa! Tvrдила to korytnačka. Ja nie som klebetná ako ona!“

Jaštericu si už nikto nevšímal. Napajedila sa, že jej neveria, urazene prebehla po skalách na druhý breh rybníka, sadla si a čakala, či nepôjde okolo niekto, s kým by sa dala do reči. No každý, len čo ju zočil, z cesty odbočil.

*Nehovorme všetkým všetko. A už vôbec nie takým,
ktorí sa živia klebetami, len aby boli zaujímaví.*

Pavúk a bodliak

Dva chrobáčky, jeden v čiernom fráčiku, druhý v hnedom kabátiku, sa vybrali na výlet. Prešli celý les a ocitli sa na čistinke. Pojedli, čo mali, oddýchli si a rozmýšľali, ktorou stranou sa vydajú ďalej.

„Nemali by sme sa vrátiť domov?“ spýtal sa hnedý chrobáček a s obavami sa zahľad na zamračenú oblohu.

„Nič sa neboj, vietor mraky rozoženie. Uvidíš, nespadne ani kvapka. Pôjdeme tým smerom!“ rozhodol čierny chrobáček a tykadlom ukázal na stromy za rozkvitnutou čistinkou.

„Nedbám. Ako povieš, tak bude,“ dal sa nahovoriť chrobáček, ktorý si hnedý kabátik nenosil do čistiarne, ale sám sa oň staral.

Len čo chrobáčky prešli pár metrov po čistinke, obloha sa ešte väčšmi zatiahla a z obrovského mraku sa spustil dážď. Kamaráti nevedeli, či sa majú vrátiť, alebo pokračovať v ceste.

„K lesu na druhej strane čistinky je to bližšie, vracaj sa nebudeme,“ rozhodol čierny chrobáček.

Oba utekali, čo im nôžky stačili. Prebehli po stebľách trávy, čo sa krčila pod nárazmi dažďových kvapiek, a vtom čľup! - ocitli sa rovno v hlbokkej kaluži.

„Rýchlo plávajme! Inak sa utopíme!“ kričal hnedý chrobáček a metal všetkým nôžkami, ktoré mu narástli.

Chrobáčky sa zo všetkých síl usilovali dostať sa z mláky, ale nedarilo sa im to. Keď sa už zdalo, že každá snaha je márna, ozval sa hlas nad ich hlavami.

„Ja vás zachránim,“ ponúkol sa pavúk, ktorého sieť sa trblietala hore medzi konárkami pichľavého bodliaka. „Vylezte ku mne po stonke bodliaka a ja vás ukryjem pred dažďom. A ešte vás aj pohojdám vo svojej mäkučkej sieti.“

„Chrobáčky, nepočúvajte pavúka,“ radil im bodliak. „Radšej sa ukryte nižšie v mojich listoch.“

Chrobáčky nevedeli, komu majú uveriť. Museli konať rýchlo. Chrobáček v čiernom fráčiku sa začal štverať po stonke bodliaka.

„Nelez až k pavúkovi, je nebezpečný,“ varoval ho jeho hnedý kamarát, keď liezol za ním po stonke bodliaka. No čierny chrobáček ho nepočúval. „V pavúcej sieti budeme ako v hojdačke,“ odvrkol a šplhal sa vyššie.

Chrobáček v hnedom kabátiku zastal na polceste a ukryl sa v listoch bodliaka. Len čo sa dôverčivý čierny chrobáček ocitol hore, pavúk ho schmatol, zamotal do siete a zjedol. Hnedému chrobáčikovi bolo úbohého kamaráta ľúto, ale už sa nič nedalo robiť. Keď dážď ustal, hnedý chrobáček sa poďakoval bodliaku za záchranu a pobral sa domov.

Nedajme na sladké reči. Nie každý,
kto sa správa milo, má dobré úmysly.
A nie každý, kto vyzerá nebezpečne,
taký aj je.